



CARTEA DE PE NOPTIERĂ

pentru Maddie

*Tu m'appelles la Rose
dit la Rose
mais si tu savais
mon vrai nom
je m'effeuillerais
aussitot*

Paul Claudel
*Cent phrases pour éventails**

* „Mă numești Trandafir/ spuse Trandafirul/ dar
dacă mi-ai ști/ adevăratul nume/ mi-aș pierde pe dată/
petalele (fr.) (n. ed.).

...am putea fi cu toții repudiați într-o lume repudiată fără ca vreodată să știm sau să visăm că în același timp cei aleși înfloresc altundeva într-o lume perfectă.

Janet Frame, *The Carpathians*

Păsări mici

Azi-dimineață m-am trezit și aveam cincisprezece ani. Fiecare an e ca și cum ai pune o haină nouă peste cele vechi. Uneori bag mâna în buzunarele copilăriei mele și scot diverse lucruri.

Michel a zis că după ce vine de la magazin ieșim să sărbătorim – poate la un film sau la McDonald's pe bulevardul Voltaire. Michel nu e tatăl meu adevărat. A crescut în Paris și a ispășit o pedeapsă în închisoare. Cred că era obișnuit să fie singur, dar deja locuim de atâta timp împreună încât nu mai sunt sigur că ar putea să supraviețuiască fără mine.

Locuim în Paris, și cred că m-am născut aici, dar s-ar putea să nu aflu niciodată dacă într-adevăr este așa. Toată lumea crede că sunt chinez, și chiar arăt ca un chinez, dar Michel spune că sunt mai francez decât franzela.

Deși este după-amiaza zilei mele de naștere, încă este dimineața vieții mele. Mă plimb pe Pont des Arts. E un pod mic de lemn, pe care americanii stau în grupuri vesel colorate și beau vin. Deși nu am decât cincisprezece ani și ca atare nici n-am avut vreo iubită până acum, pot

să spun cine e îndrăgostit de cine când mă uit la oameni.

O femeie într-un scaun cu roțile e împinsă de-a lungul podului de către soțul ei. Se iubesc. Numai roțile din spate trec peste fiecare scândură. Bărbatul înclină căruciorul spre el ca și cum trupul lui ar bea din trupul ei. Aș vrea ca el să-i poată vedea chipul. Ea strânge între degete un șervețel ca un norișor. Par est-europeni. Spun asta fiindcă sunt bine îmbrăcați, dar hainele lor nu mai sunt la modă de ani de zile. Mi-ar plăcea să cred că sunt pentru prima oară la Paris. Mi-l pot imagina pe el puțin mai târziu, ridicând-o cu greu din scaunul cu roțile în camera lor gri de hotel cu perdelele decolorate umflate de vânt. Apoi o așează în pat ca pe un râu care curge încet.

Un vagabond murdar se bagă în vorbă cu turiștii americani și spune glume într-o engleză stricată. Nu se uită la picioarele epilate ale fetelor, ci la sticlele neterminite de vin și la calupurile posomorâte de brânză. Americanii par înțelegători și se prefac că se distrează; presupun că secretul unei vieți împlinite este să treci discret cu vederea adevărul și să speri că în orice clipă cu toții putem renaște.

Pont des Arts este din lemn și dacă te uiți printre scânduri, poți să vezi bărcile trecând pe dedesubt. Uneori se zăresc dinspre bărcuțe explozii de lumină în timp ce turiștii își fac fotografii unii altora, iar câteodată nu îndreaptă aparatul spre nimic anume și fac o poză – cel mai mult îmi place genul ăsta de fotografii, deși

nu am aparat de fotografiat – însă eu dacă aş avea unul, aş face fotografii la întâmplare, n-aş poza nimic în mod special. Cum altfel ai putea înregistra viaţa decât surprinzându-i cursul firesc.

Michel lucrează într-un magazin din piaţa Pigalle. Deasupra intrării este o săgeată luminoasă şi cuvântul *Sexy* scris cu litere roşii de neon. Michel are magazinul ăsta de când mă ştiu. Nu am voie să îl vizitez acolo, deşi uneori îl urmăresc cum stă la teigheea de după colţ. Îi place să citească scrierile unui poet pe nume Giorgio Caproni, care e mort, dar Michel spune că vorbele lui sunt ca nişte păsări mici care îl urmează peste tot şi îi cântă la ureche.

Dacă l-aţi vedea pe Michel, s-ar putea să treceţi pe partea cealaltă a străzii pentru că are o cicatrice adâncă ce porneşte din colţul gurii şi îi brăzdează tot obrazul. Mi-a spus că a căpătat-o când s-a luptat cu crocodilii în Mississippi, dar acum am cincisprezece ani şi îl tachinez puţin pe seama asta.

Are un prieten pe care îl cheamă Léon şi care stă uneori la noi peste noapte, pentru că dacă bea prea mult, soţia lui nu-l mai lasă să intre în casă – deşi întotdeauna se străduieşte să ne explice că soţia lui are vise frumoase şi nu vrea să facă zgomot şi să o trezească. Într-o seară, când Michel era la baie, Léon mi-a povestit despre cicatricea aceea.

— Înainte să locuieşti cu Michel, a spus el răsufând greu, în faţa magazinului lui a avut

loc o bătaie teribilă. Cum era de așteptat, Michel a ieșit și a încercat să-i despartă.

Léon s-a oprit și a scos o sticlută cu brandy din buzunarul de la cămașă. Am luat fiecare o înghițitură, pe urmă mi-a făcut semn să-mi apropii urechea de gura lui prin aburii de alcool.

— Încerca să salveze de la bătaie o tânără prostituată, dar poliția a sosit prea târziu și apoi idioții l-au arestat pe Michel – ea s-a sufocat singură...

Însă chiar atunci am auzit pașii lui Michel pe hol și cuvintele au dispărut pentru totdeauna, rătăcite în pustiul minții unui bețiv.

Michel l-ar strânge de gât pe Léon dacă ar afla că mi-a povestit atât de mult, fiindcă se poartă ca și când eu nu știu nimic și o să merg la Sorbona, cea mai veche universitate din Paris, o să las în urmă viața asta și o să-l vizitez doar de Crăciun și-o să-i aduc cadouri cumpărate de la cele mai șic magazine de pe Montagne și Champs-Élysée.

— Nici măcar nu trebuie să le împachetezi, mi-a spus Michel o dată, minunându-se. Fetele sunt foarte încântate să facă asta chiar acolo, în magazin.

Îmi place să hoinăresc pe lângă Notre-Dame, care se află pe propria insulă privată. Îmi place să văd turiștii vrăjiți de frumusețea dantelată a construcției de piatră. Îmi amintește de un tort de nuntă prea frumos ca să fie mâncat – deși porumbeii veșnic flămânzi știu adevărul, fiindcă se lasă cu sutele ca niște stropi de ploaie de pe